

A trecut aproape un sfert de secol de la schimbările dramatice din 1989. Douăzeci și cinci de ani !... Ani mulți, ani ce s-au adunat peste noi pe nesimțite... Individual, fiecare își poate comprima acest interval într-o poveste, tristă sau de relativ succes, dar care, la un strict bilanț, nu sună prea bine. Cineva spunea că „binele public este făcut din fericirea fiecăruia”. Suma fericirilor indivizilor exprimă starea de bine a națiunii din care fac parte. Cât adevăr!

Individul, cetățeanul a fost în acest sfert de secol, manipulat, hărțuit mediatic, desconsiderat și admonestat. Am fost, ca aproape întotdeauna de-a lungul istoriei, ademeniți la... luptă. O altfel de luptă, nu cu acele convenționale și romantice arme ci cu mereu veșnicul și alunecosul cuvânt subversiv. Ne-am înjurat, am țipat, am blestemat și totul în numele ciudatei democrații, oferite nouă cu generozitate de “gardienii revoluției”.

Au trecut atâtea ani, și dacă privim în urmă, nu mai vedem nimic... ceață, o ceață morbidă și mult, mult circ pentru amețirea poporului.

Ni s-au născut copiii (poate singura fericire), am pierdut prieteni, am acceptat teorii potrivnice nouă, am emigrat real sau virtual și am luptat - incitați pervers - cu ființele cele mai apropiate.

Câte speranțe am avut la declanșarea... “revoluției”! Am văzut nenumăratele oportunități, am tresărit la schimbările ce se precipitau și-am văzut oameni dornici să se implice real, pozitiv, dezinteresat.

Am putut părăsi țara și n-am făcut-o, aveam solide argumente pentru proiectele de... “acasă” și mai era optimismul fără limite ce ne trimitea cu gândul la fructele democrației.

Dar, în umbra unor gentlemen și oameni de idei (Ion Rațiu, Corneliu Coposu sau Radu Câmpeanu) au apărut profitorii de serviciu, “capitaliștii” reciclați din fostele eşaloane comuniste ce s-au îmbogățit pe seama inconsistenței sistemului. Mistificările și incitățile au fost armele politrucilor deveniți peste ani mari investitori, mari capitaliști. Au fost ani de furt sălbatic, când au dispărut mari fabrici, întreprinderi, proprietăți ale comunităților, păduri, toate transformându-se în activele oligarhilor roșii. Pe fondul inițial al unui discurs anti-capitalist și anti-occidental fabricat pentru gloată, exponenții din eşalonul 2 și 3 ai fostului partid unic și-au rezervat hălcile aferente din bogăția națională. Iar acum sunt deținătorii cheilor democrației și-a unor locuri de frunte în clasamentele Forbes, disputându-și întâietatea atât la consistența averilor cât și în vizibilitatea publică. Sunt aroganți și sfidători, iar masele îi aplaudă printre oalele cu sarmale și tarafuri etno. Puținii oameni discreți și demni, răătăciți prin ungherele politico – economice ale României contează prea puțin.

Au trecut anii... am așteptat cu nerăbdare mari și de bun simț proiecte pentru națiune, dar fiecare ciclu electoral, fiecare pas prin hățișul democrației ne-a adus în prim plan mai puțină inteligență, coerență politică și dedicare în folosul nostru și tot mai multă nesimțire, grosolănie, incultură și... circ. Fabricile de diplome universitare (business-uri garantate), deschise unor categorii largi de analfabeți, au crescut IQ-ul politicianilor doar pe hârtie, în timp ce în fața noastră exersau politica sfidării și-a minciunii cete de „politicieni” focalizați pe secătuirea bugetului public.

Au fost “tehno-redactate” grandioase Planuri de dezvoltare și Strategii pompoase ce le-au adus beneficii doar actorilor politici, cei care s-au “sacrificat” de la început pentru binele nenumăratelor partide fără ideologii clare și care-și împărțeau rezultatele în funcție de cuantumul contribuției la diversele campanii electorale.

Mă gândeam cu emoție și invidie “înainte de 89” la frumusețea dezbaterilor pe argumente și principii din Camera Comunelor și Camera Lorzilor, Congresul Statelor Unite ale Americii sau Bundestag și-am sperat naiv “după”, când lumea ne era favorabilă și ne primea cu sinceritate pe locurile rezervate celor aleși, că “domnii” noștri vor schimba țara. Am neglijat faptul că reprezentanții noștri nu aparțineau unei elite ereditare - umaniste ci unei parșive burghezii roșii dornice doar să-și oficializeze blazonul.

Am așteptat proiectele care să se focalizeze pe fericirea populației, pe creșterea calității actului educațional, pe grija față de sănătatea individului reflectată printr-un act medical complex, profesionist. Am așteptat, unii naivi alții optimiști, nu neaparat creșterea PIB –ului cu procente amețitoare, ci pur și simplu eliminarea din societate a hoților, a ticăloșilor și duplicatarilor. Mi-am dorit o societate care să-și promoveze valorile și modelele adevărate, care să respecte și chiar să sprijine întărirea societății civile, care să ia atitudine la orice încălcare sau abuz îndreptat împotriva proprietății publice sau private. Mi-am dorit ca un segment important al economiei să-l dețină IMM –uri puternice, mi-am dorit ca tinerii să-și implementeze ideile și proiectele aici și nu aiurea și nu în ultimul rând mi-am dorit să discutăm cu argumente pertinente, logice, fără sloganuri, absolut tot ce ține de dezvoltarea socio-economică armonioasă a trăitorilor Cetății. Mi-am dorit să dispară (pseudo)ideologiile și să primeze proiectele socio – economice durabile. Mi-am sau ne-am dorit prea mult?! Să nu fi observat toți “marii” politicieni în cei aproape 25 de ani scurși nenumăratele “lebede albe” care au zăbovit cu răbdare prin acest colț – hotar de Europă? Suntem definitiv asaltați de “lebede negre”?!... când azi, ironia destinului nemitificat, guvernării au o scuză „credibilă”: criza globală.

De fapt, noi suntem de aproape 25 de ani într-o criză, o criza profund morală, mult mai nenorocită și mai imprevizibilă pe termen lung decât criza economică, dar mai ales imposibil de combătut cu actualele resurse umane conducătoare. Iar speranțele sunt vagi. Nu-mi imaginez armatele de specialiști pregătite la Harvard sau Sorbona să revină în patrie și să-i pună la colț pe politrucii noștri cultivați, unii, doar prin manualele de zootehnie pe care le-au folosit uneori pentru a-și completa diplomele ff (fără frecvență).

Anii au trecut... Și “pasivul” cetății a crescut la cote alarmante, stimulat de organisme internaționale binevoitoare și de conducători amețiți de orgoliu. Și pasivul cetățeanului este excedentar, iar elementele cele mai sensibile, cu pondere maximă în degradarea vieții, sunt nefericirea individuală și neîncrederea în politicieni.

AUTOR: Ion Mariș

5 ianuarie 2014

Politică, nu circ!

Scris de Ion Mariș

Duminică, 05 Ianuarie 2014 21:54 - Ultima actualizare Duminică, 05 Ianuarie 2014 22:00

www.sighet-online.ro